

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE
Fajfarjeva 33
1001 Ljubljana

I U 1722/2010-16

S O D B A

V I M E N U L J U D S T V A

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice Agate Zavašnik, ob sodelovanju višjega sodnika mag. Damjana Gantarja in višje sodnice svetnice mag. Darinke Dekleva Marguč kot članov senata ter pravosodne svetnice Tine Tratnik kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Študentska organizacija Univerze v Ljubljani, Kersnikova 4, Ljubljana, ki jo zastopa odvetnik Blaž Žibret iz Ljubljane, proti toženi stranki Republiki Sloveniji, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke zoper odločbo tožene stranke št. 090-190/2010/1 z dne 26. 10. 2010, na nejavni seji dne 18. 5. 2011

r a z s o d i l o :

Tožba se zavrne.

O b r a z l o ž i t e v :

Tožeča stranka je z aktom št. 239-00/RD z dne 9. 6. 2010 zavrnila prošnjo _____ (v nadaljevanju: stranka z interesom) za posredovanje kopij finančnih poročil poslovanja tožeče stranke od leta 1994 dalje. V tem aktu tožeča stranka navaja, da finančna poročila niso javna, ker tožeča stranka ni organ, ki bi bil v skladu z določbami Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (Uradni list RS št. 51/06 – UPB, v nadaljevanju: ZDIJZ) zavezan posredovati informacije prosilcem, ker ni nobeden od subjektov, ki so navedeni v 1. odstavku 1. člena ZDIJZ. Razen tega še navaja, da zahtevani dokumenti predstavljajo poslovno skrbnost v skladu z določili 39. in 40. člena Zakona o gospodarskih družbah (Uradni list RS št. 65/09 – UPB in nadaljnji, v nadaljevanju: ZGD-1). Navedena dokumentacija med drugim vsebuje tudi poslovne podatke in osebne podatke posameznikov. V skladu z 2. točko 1. odstavka 6. člena ZDIJZ pa se prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe.

Stranka z interesom se je zoper tako odločitev pritožila, tožena stranka pa je z izpodbijano odločbo pritožbi ugodila in tožeči stranki odredila, da mora stranki z interesom posredovati fotokopije končnih pregledov prihodkov in odhodkov za vsako posamezno leto od leta 1994 do leta 2009, pri čemer je dolžna na prvi strani dokumenta vsakokrat izbrisati ime in priimek ter podpis osebe, ki je dokument pripravila. V obrazložitvi odločbe navaja, da je tožeča stranka ena izmed organizacijskih oblik Študentske organizacije Slovenije. Kljub temu, da tožeča stranka ni bila ustanovljena

neposredno z zakonom, je pravna oseba javnega prava. Iz določb Študentske ustave (Uradni list RS št. 105/02, dalje ŠU) izhaja, da je članstvo v tožeči stranki obvezno oziroma neodvisno od volje članov, kar je eden izmed kriterijev za opredelitev pravne osebe javnega prava. Posameznik nima možnosti svobodnega odločanja o združevanju ne glede na to, kaj takšno članstvo nudi. Poleg tega tožeča stranka ne spada v nobeno izmed oblik, kamor štejemo pravne osebe zasebnega prava, kar pomeni, da gre za pravno osebo javnega prava (načelo *numerus clausus*). Tožeča stranka je tudi nosilec javnega pooblastila, saj je v 2. členu Zakona o subvencioniranju študentske prehrane (Uradni list RS, št. 74/2007 - upb in nadaljnji, ZSŠP) določeno, da Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve za izvajanje posameznih nalog pooblasti Študentsko organizacijo Slovenije. Tožeča stranka pa je enota Študentske organizacije Slovenije. Izvajanje javnih pooblastil je eden od kriterijev, ki govori v prid temu, da je tožeča stranka pravna oseba javnega prava. Poleg tega 12. člen ŠU določa, da je delovanje Študentske organizacije Slovenije javno. Nadalje iz določila 16. člena ŠU izhaja, da pri njej ne gre za uresničevanje zasebnih interesov, pač pa za delovanje v širšem javnem interesu. Poleg tega je iz 9. člena Zakona o skupnosti študentov (Uradni list RS št. 38/94) razvidno, da se tožeča stranka preko Študentske organizacije Slovenije financira v prvi vrsti s sredstvi iz državnega proračuna ter proračunov lokalnih samoupravnih skupnosti, pri čemer je vnaprej določeno, kakšen delež sredstev, ki jih zbere Študentska organizacija Slovenije, pripada tožeči stranki. Država je postavila zakonski okvir za organiziranje tožeče stranke in pri tem poskrbela tudi za sredstva, brez katerih bi bilo delovanje tožeče stranke vprašljivo oziroma onemogočeno. To pa pomeni, da je ob tem podan tudi javni interes, ki ga država zasleduje in ki se odraža v zagotovitvi dobrih pogojev za univerzitetno izobraževanje. Sicer pa je tudi Upravno sodišče RS v sodbi opr. št. U 260/2008-11 z dne 12. 5. 2010 zavzelo stališče, da je Študentska organizacija Univerze v Mariboru pravna oseba javnega prava. Tožeča stranka je torej pravna oseba javnega prava, ker ni organizirana v nobeni od statusno-pravnih oblik, v katerih lahko obstajajo osebe zasebnega prava, članstvo v njej je za študente Univerze v Ljubljani obvezno oziroma neodvisno od njihove volje, je nosilec javnega pooblastila, cilji in dejavnosti pa so izrazito javno-pravne narave, sredstva pa pridobiva tudi iz republiškega proračuna in proračunov lokalnih samoupravnih skupnosti. Nadalje tožena stranka ugotavlja, da tožeča stranka sicer ne razpolaga z informacijo oziroma dokumentom, ki bi nosil oznako „finančno poročilo“, vendar pa je „končne preglede prihodkov in odhodkov“ poslala toženi stranki in pri tem pojasnila, da ta dokumentacija po svoji vsebini ustreza zahtevi stranke z interesom. Glede navedbe tožeče stranke, da so zahtevani podatki poslovna skrivnost, pa tožena stranka meni, da je poslovna skrivnost vezana zgolj na določila ZGD-1. Tožeča stranka statusno-pravno ni urejena po ZGD-1, saj gre za pravno osebo, ustanovljeno s ciljem urejanja vprašanj skupnega pomena. Ne sodi med gospodarske subjekte, zato ne more uporabljati instituta poslovne skrivnosti za dokumente, ki so izdelani v okviru opravljanja njenih nalog. Tožeča stranka se v prvi vrsti financira s sredstvi iz državnega proračuna ter proračunov lokalnih samoupravnih skupnosti, zato pregled dohodkov in odhodkov izkazuje posredno porabo javnih sredstev. Tožeča stranka ni z ničemer izkazala, da bi zahtevane informacije predstavljale poslovno skrivnost niti po subjektivnem niti po objektivnem kriteriju, saj je zgolj splošno navedla, da zahtevane informacije predstavljajo poslovno skrivnost. Pri tem tožena stranka pojasnjuje, da se subjektivni kriterij odraža v tem, da upravičenec sam označi podatek kot zaupen in prepove njegovo neupravičeno sporočanje, pri objektivnem kriteriju pa je nujno, da je potreba po varstvu očitna, kar pomeni, da je ali bi lahko bilo vsaki povprečni osebi jasno, da podatek mora biti zaupen že po svoje vsebini. Nadalje tožena stranka še pojasnjuje, da je po 21. členu Zakona o računovodstvu (Uradni list RS št. 23/99, v nadaljevanju: ZR) letno poročilo sestavljeno iz bilance stanja, izkaza prihodkov in odhodkov, pojasnil k izkazu in poslovnega poročila, pri čemer je v 51. členu ZR določeno, da morajo pravne osebe letna poročila predložiti organizaciji, pooblaščenici za obdelovanje in objavljanje podatkov. Ta pa mora podatke iz letnih poročil dati na razpolago vsakomur, ki to zahteva, ter mu proti nadomestilu dejanskih stroškov izdati tudi prepis zahtevanih podatkov. Nadalje še tožena stranka pojasnjuje, da je predmet presoje končni pregled prihodkov in

odhodkov, ki ga je pripravila določena fizična oseba, ime, priimek ter podpis te osebe pa predstavljajo varovane osebne podatke. S tem tožena stranka pojasnjuje, zakaj je tožeča stranka dolžna izbrisati imena in priimke ter podpise oseb, ki so dokument pripravile.

Tožeča stranka v tožbi navaja, da ni pravna oseba javnega prava in posledično temu ni zavezanec po ZDIJZ, pri čemer to smiselno izhaja iz sklepov Upravnega sodišča RS opr. št. I U 10/2009-11 z dne 15. 1. 2009, opr. št. U 267/2002-8 z dne 14. 1. 2003 in opr. št. U 225/2002-4 z dne 12. 11. 2002. V navedenih primerih je bilo ugotovljeno, da Študentska organizacija Slovenije ne izdaja aktov, ki se izpodbijajo v upravnem sporu iz razloga, ker ima status subjekta civilnega prava ter da gre za spor glede civilnih pravic in obveznosti, ki so določeni s ŠU, za kar je pristojno sodišče splošne pristojnosti. Zakon o skupnosti študentov Študentske organizacije Slovenije in njenih članic ne opredeljuje kot osebe, ki so nosilci javnih pooblastil. Tožeča stranka ni ustanovljena na podlagi zakona, kar sicer navaja tudi tožena stranka sama. Glede navedb tožene stranke, da je članstvo pri tožeči stranki obvezno, pa iz 70. člena ŠU izhaja, da se v študentsko organizacijo univerze združujejo vsi študenti posamezne univerze, pri tem pa predmetni člen ne določa zaveze včlaniti se vanjo. Članstvo ni obvezno, saj tožeča stranka vsako leto izvaja vpisno akcijo, pri čemer študentom ponudi v podpis pristopno izjavo. Tožeča stranka tudi izpodbija navedbe tožene stranke, da gre v primeru tožeče stranke za osebno korporacijo. Res pa je tožeča stranka po Zakonu o subvencioniranju študentske prehrane nosilec javnega pooblastila, vendar je to samo eden izmed kriterijev odločanja, ali je določen subjekt pravna oseba javnega prava. Sicer pa je subvencioniranje študentske prehrane le del dejavnosti tožeče stranke. To, da 12. člen ŠU določa, da je delovanje Študentske organizacije Slovenije javno, pa še ne pomeni, da gre pri tožeči stranki za javnopravno sfero delovanja. Deveti člen Zakona o skupnosti študentov sicer res določa, da Študentska organizacija Slovenije pridobiva sredstva delovanja iz republiškega proračuna in proračuna lokalnih samoupravnih skupnosti, vendar pa iz republiškega proračuna in proračunov lokalnih skupnosti ne prejema nikakršnih sredstev financiranja. Primarni vir financiranja tožeče stranke je dohodek iz naslova koncesijskih dajatev, izplačanih za občasna in stalna dela študentov. To predstavlja 90% vseh prihodkov oziroma virov financiranja. Drugi člen Zakona o skupnosti študentov določa, da lahko Študentska organizacija Slovenije opravlja zadeve iz državne pristojnosti, če so le-te dane z javnim pooblastilom. Torej samo tiste zadeve, ki so prenesene z javnim pooblastilom, so javne zadeve, sicer pa gre za samoupravno interesno skupnost, ki ima značaj pravne osebe zasebnega prava. Zaradi tega ne vzdrži utemeljitev tožene stranke, da gre v primeru tožeče stranke za pravno osebo javnega prava. Tožeča stranka ni nobena izmed taksativno določenih oseb v 1. odstavku 1. člena ZDIJZ. Sicer pa tožeča stranka sploh ne razpolaga z nikakršnimi dokumenti, ki so označeni z besedno zvezo „finančno poročilo“. Zaradi tega je tožena stranka prekoračila zahtevek prosilca, ki od tožeče stranke zahteva predložitve finančnih poročil, s katerimi tožeča stranka ne razpolaga. Tožena stranka tudi nima prav, ko zatrjuje, da tožeča stranka ne more uporabljati instituta poslovne skrivnosti po ZGD-1. Dokumenti, ki jih je prosilec zahteval, predstavljajo poslovno skrivnost po 39. in 40. členu ZGD-1, zaradi česar mora tožeča stranka te dokumente obravnavati kot subjektivno poslovno skrivnost, saj predmetna dokumentacija med drugim vsebuje tudi podatke posameznikov. Razen tega so podane tudi druge izjeme po 6. členu ZDIJZ, in sicer dokumentacija, ki naj jo tožena stranka izroči stranki z interesom, med drugim vsebuje tudi osebne podatke, katerih razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov, podatke, katerih razkritje bi pomenilo kršitev zaupnosti davčnega postopka ali davčne tajnosti, in podatke, ki so bili sestavljeni v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organov tožeče stranke, zato je potrebno tudi iz teh razlogov zavrniti dostop do zahtevanih informacij. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče tožbi ugodi in izpodbijano odločbo odpravi ter da naj naloži toženi stranki povrnitev stroškov postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi v roku 15 dni, ki začnejo teči po poteku izpolnitvenega roka dalje, podrejeno pa, naj se izpodbijana odločba odpravi in zadeva vrne v ponovno odločanje in tudi v tem primeru predlaga povrnitev stroškov postopka.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da je Upravno sodišče RS v sodbi opr. št. U 260/2008-11 z dne 12. 5. 2010 odločilo, da je tožeča stranka pravna oseba javnega prava in s tem zavezan organ po ZDIJZ. Tožeča stranka ne sodi med *numerus clausus* določene pravne osebe zasebnega prava. Sicer pa tožena stranka povzema obrazložitev iz izpodbijane določbe glede tega, zakaj je po njenem mnenju tožeča stranka pravna oseba javnega prava. Tožeča stranka ni izkazala niti enega kriterija, ki bi potrdil njene trditve, da je zasebni subjekt. Tožena stranka tudi meni, da študentom ni potreben poseben vpis v tožečo stranko in tožeča stranka ne bi smela študentu, ki pristopne izjave ni podpisal, odreči pravice, ki jo ima neposredno na podlagi zakona. Bistveno je to, da posameznik nima možnosti svobodnega odločanja o združevanju ne glede na to, kaj takšno članstvo nudi. Združevanje na tem področju ni svobodno, temveč je zakonodajalec predvidel zgolj obstoj Študentske organizacije Slovenije. Torej gre za združenje javnopravne narave. Tožeča stranka je tudi nosilka javnega pooblastila na področju subvencioniranja študentske prehrane, s čimer se strinja tudi tožeča stranka. To pomeni, da med zavezane organe ne sodi zgolj kot oseba javnega prava, temveč tudi kot nosilka javnega pooblastila. Tožena stranka nasprotuje trditvi, da je prekoračila zahtevek stranke z interesom. Zgolj dejstvo, da tožeča stranka ne razpolaga z dokumentom, ki bi nosil oznako „finančno poročilo“, ne more biti razlog za zavrnitev zahteve, če pa razpolaga s podatki, ki vsebinsko ustrezajo zahtevi stranke z interesom. Tožeča stranka mora dati tiste informacije, ki po vsebini ustrezajo zahtevi. Razen tega tožena stranka ponovno poudarja, da tožeča stranka razpolaga z javnimi sredstvi in je zato zavezana k transparentnemu delovanju tudi na podlagi 3. odstavka 6. člena ZDIJZ, ki izrecno določa, da se dovoli dostop do zahtevane informacije, če gre za podatke o porabi javnih sredstev. Glede obstoja drugih izjem, na katere se tožeča stranka v tožbi sklicuje, pa tožena stranka njihov obstoj zavrača, saj zgolj abstraktno zatrjevanje obstoja izjeme ne zadostuje za zavrnitev dostopa do zahtevane informacije. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

Tožeča stranka v pripravljalni vlogi navaja, da tožena stranka ne navede nikakršne pravne podlage, na podlagi katere bi utemeljila svoje navedbe, da gre v primeru koncesijske dajatve za posebno obliko davka in posledično javno financiranje tožeče stranke. Študentski servisi oziroma organizacije, ki izvajajo posredovanje začasnih in občasnih del študentov in dijakov, odvajajo del prejemka v proračun države, in sicer koncesijsko dajatev v višini 2% od prejemkov, izplačanih za občasna in začasna dela študentov. Tako zbrana sredstva se nakazujejo v proračunski sklad in so namenjena izgradnji študentskih domov in za izboljšanje študijskih pogojev na univerzah. Razen tega pa državni proračun prejme še skupno 2,8% od prejemkov iz naslova davka na dodano vrednost, ki se obračuna na koncesijsko dajatev in na dodatno koncesijsko dajatev. Organizacije za posredovanje začasnih in občasnih del študentov in dijakov nakazujejo koncesijsko dajatev v državni proračun ter na račun Študentske organizacije Slovenije. Tako so neutemeljene navedbe tožene stranke, da bi bilo delovanje tožeče stranke brez sredstev iz proračuna onemogočeno. Tožeča stranka ne prejema nikakršnih sredstev iz državnega proračuna in proračunov lokalnih samoupravnih skupnosti. Tožeča stranka se tudi ne strinja s tem, da podobno združevanje s strani študentov ne bi bilo deležno enake finančne podpore kot pri Študentski organizaciji Slovenije. Tožeča stranka vztraja pri tem, da je tožena stranka prekoračila zahtevek stranke z interesom, pri posredovanju dokumentacije toženi stranki pa je sama ravnala v skrajni sili, saj je bila prisiljena delovati na podlagi zahteve tožene stranke. Tožeča stranka ni ustanovljena z oblastvenim aktom, ampak je njen način ustanovitve identičen kot pri ustanovitvi društva.

Tožba ni utemeljena.

ZDIJZ v 1. odstavku 1. člena določa, kdo vse so zavezanci po tem zakonu. Ta člen določa, da ZDIJZ ureja postopek, ki vsakomur omogoča prost dostop in ponovno uporabo informacij javnega

značaja, s katerimi razpolagajo državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb. Zakon o skupnosti študentov v 2. členu določa, da se v Študentsko organizacijo Slovenije združujejo študentje zaradi urejanja vprašanj skupnega pomena in uresničevanja skupnih interesov, solidarnega zadovoljevanja skupnih potreb ter opravljanja zadev iz državne prisotnosti, ki so dani Študentski organizaciji Slovenije z javnim pooblastilom. Torej iz tega člena izhaja, da je Študentska organizacija Slovenije nosilec javnega pooblastila (kar velja tudi za tožečo stranko kot eno izmed njenih organizacijskih oblik), posebej pa je ta organizacija določena kot nosilec javnega pooblastila tudi v 2. odstavku 2. člena ZSSP, ki določa, da za izvajanje nalog pri subvencioniranju študentske prehrane ministrstvo, pristojno za delo, pooblasti Študentsko organizacijo Slovenije. Torej je tožeča stranka nosilec javnega pooblastila, čim pa je nosilec javnega pooblastila, pa je po 1. odstavku 1. člena ZDIJZ že samo zaradi tega zavezanec po ZDIJZ. Ne glede na to pa je tožeča stranka zavezanec po ZDIJZ tudi zaradi tega, ker je pravna oseba javnega prava, pri čemer se sodišče glede tega strinja z razlogi kot jih je navedla tožena stranka v izpodbijani odločbi, strinja pa se tudi z razlogi, ki so v odločbi navedeni, da zahtevani podatki niso poslovna skrivnost. Sodišče pri tem sledi utemeljitvi izpodbijane odločbe, zato skladno z določilom 2. odstavka 71. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS št. 105/06 in nadaljnji, dalje ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev, ampak se v celoti sklicuje na utemeljitev tožene stranke. Sodišče zgolj poudarja, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da je tožeča stranka pravna oseba javnega prava, ker ni organizirana v nobeni od statusno-pravnih oblik, v katerih lahko obstajajo osebe zasebnega prava, je nosilec javnega pooblastila, cilji in dejavnosti pa so izrazito javno-pravne narave, sredstva pa pridobiva tudi iz republiškega proračuna in tudi proračunov lokalnih samoupravnih skupnosti. Tožena stranka je tudi pravilno ugotovila, da tožeča stranka statusno-pravno ni urejena po ZGD-1, pregled dohodkov in odhodkov pa izkazuje posredno porabo javnih sredstev pri čemer tožeča stranka ni z ničemer izkazala, da bi zahtevane informacije predstavljale poslovno skrivnost niti po subjektivnem niti po objektivnem kriteriju, saj je zgolj splošno navedla, da zahtevane informacije predstavljajo poslovno skrivnost. Razen tega pa je tožena stranka tudi pravilno ugotovila, da morajo pravne osebe na podlagi določil ZR letna poročila predložiti organizaciji, pooblaščenici za obdelovanje in objavljanje podatkov, ta pa jih mora dati na razpolago vsakomur, ki to zahteva, ter mu proti nadomestilu dejanskih stroškov izdati tudi prepis zahtevanih podatkov.

Sodišče se ne strinja s tožbenimi navedbami, da iz sklepov upravnega sodišča, ki jih tožeča stranka citira, smiselno izhaja, da tožeča stranka ni pravna oseba javnega prava. Pri nobenem od citiranih sodnih odločitev ni šlo za zadevo dostopa do informacij javnega značaja. Iz sklepov opr. št. U 267/2002-8 z dne 14. 1. 2003 in U 225/2002-4 z dne 12. 11. 2002 izhaja to, da po mnenju sodišča Zakon o skupnosti študentov Študentske organizacije Slovenije ne opredeljuje kot nosilca javnih pooblastil, iz kasnejšega sklepa opr. št. I U 10/2009-11 z dne 15. 1. 2009, na katerega se tožeča stranka prav tako sklicuje, pa izhaja, da je po presoji sodišča tožeča stranka na podlagi določb Zakona o skupnosti študentov nosilka javnih pooblastil. Pri tem se sodišče sklicuje tudi na sklep Vrhovnega sodišča RS opr. št. I Up 71/2006, iz katerega izhaja, da je tudi po mnenju vrhovnega sodišča študentska organizacija univerze pravna oseba, ki je na podlagi 2. in 5. člena Zakona o skupnosti študentov nosilka javnih pooblastil. Sodišče pa se v citiranih sklepih ni opredeljevalo do tega, ali je tožeča stranka pravna oseba javnega prava. Nadalje tožeča stranka v tožbi navaja, da ni ustanovljena na podlagi zakona ali drugega oblastvenega akta. Pri tem sodišče ugotavlja, da 2. odstavek 3. člena Zakona o skupnosti študentov določa, da je Študentska organizacija Slovenije pravna oseba s pravicami, obveznostmi in odgovornostmi, ki jih določata zakon in njen temeljni akt, isti člen pa tudi določa, da študentsko organizacijo visokošolskega zavoda sestavljajo vsi študenti posameznega visokošolskega zavoda. Nadalje 4. člen istega zakona določa, kaj Študentska organizacija Slovenije uredi s temeljnim aktom. Iz vsega navedenega torej izhaja, da čeprav Študentska organizacija Slovenije ni ustanovljena neposredno na podlagi zakona, je vseeno zakon

tisti, ki nalaga ustanovitev take organizacije, torej je ustanovitveni akt sprejet na podlagi zakona. Sodišče tudi ugotavlja, da iz 3. člena Zakona o skupnosti študentov ne izhaja, da je tožeča stranka pravna oseba zasebnega prava, kot je navedeno v tožbi. Glede obveznosti članstva pa sodišče meni, da obveznost članstva izhaja iz 4. odstavka 3. člena Zakona o skupnosti študentov, kjer je določeno, da študentsko organizacijo visokošolskega zavoda sestavljajo vsi študenti posameznega visokošolskega zavoda. Tožbena navedba, da v primeru tožeče stranke ne gre za osebno korporacijo, po presoji sodišča za ta upravni spor ni bistvenega pomena, pomembno za presojno, ali gre za pravno osebo javnega prava, je to, da ne spada v zaprti krog subjektov, ki so pravne osebe zasebnega prava (načelo *numerus clausus*). Nadalje tožeča stranka navaja, da Zakon o skupnosti študentov res določa, da Študentska organizacija Slovenije pridobiva sredstva delovanja iz republiškega proračuna in proračunov lokalnih samoupravnih skupnosti, vendar pa da dejansko iz teh proračunov ne prejema nikakršnih sredstev financiranja. S tem v zvezi sodišče meni, da je za opredelitev pravne osebe javnega prava bistveno predvsem to, da je po zakonu za določen subjekt predvideno financiranje iz republiškega proračuna in proračunov lokalnih samoupravnih skupnosti, 1. odstavek 9. člena Zakona o skupnosti študentov pa ta vir financiranja določa celo na prvem mestu (1. alineja 1. odstavka 9. člena zakona). Sicer pa je v tožbi navedeno, da tožeča stranka 90% vseh prihodkov dobi iz naslova koncesijskih dajatev, to pa so po mnenju sodišča javna sredstva in je tudi zato tožeča stranka pravna oseba javnega prava. Sodišče tudi ne more slediti tožbenim navedbam, da tožeča stranka ne razpolaga z dokumenti, ki so označeni z besedno zvezo „finančno poročilo“. Sodišče se glede tega strinja s stališčem tožene stranke, da je bistveno to, kaj je stranka z interesom v svoji prošnji zahtevala po vsebini, ne glede na to, kako je to dokumentacijo poimenovala s svojimi besedami. Iz upravnega spisa je razvidno, da je stranka z interesom zahtevala finančna poročila poslovanja od leta 1994 dalje. Sodišče meni, da je iz tega povsem nedvoumno razvidno, kaj je dejansko želela. Sodišče meni, da je treba pojem finančnega poročila razumeti v smislu 21. člena ZR, kjer je govora o letnih poročilih, ta pa so opredeljena kot bilanca stanja, izkaz prihodkov in odhodkov, pojasnil k izkazu in poslovnega poročila. Razen tega sodišče tudi ne more slediti tožbenim navedbam, da bi šlo pri zahtevanih informacijah za poslovno skrivnost, med drugim tudi iz razloga, kot ga navaja tožena stranka, ker iz 3. odstavka 51. člena ZR izhaja, da morajo biti letna poročila na razpolago vsakomur, ki to zahteva. Ta zaveza se sicer nanaša na organizacijo, pooblaščenca za obdelovanje in objavljanje podatkov, vendar pa iz same vsebine tega določila izhaja, da je vsak upravičen do vpogleda v ta poročila, kar pa pomeni, da v nobenem primeru ne morejo veljati za poslovno skrivnost. Poleg tega tožbenim navedbam ni mogoče slediti tudi zaradi tega, ker tožeča stranka ni dovolj konkretizirala, zakaj naj bi bili ti podatki poslovna skrivnost. V tožbi navaja, da predmetna dokumentacija vsebuje tudi podatke posameznikov, vendar pa se morebitni zadržki zaradi podatkov posameznikov lahko kvečjemu nanašajo na izjemo po 3. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, po kateri se dostop zavrne, če se zahteva nanaša na osebne podatke, katerih razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov. S tem v zvezi pa sodišče ugotavlja, da je že tožena stranka v izpodbijani odločbi odredila, da se na prvi strani dokumenta vsakokrat izbriše ime in priimek ter podpis osebe, ki je dokument pripravila. Sodišče tudi ne more upoštevati tožbenih navedb, da bi razkritje podatkov pomenilo kršitev zaupnosti davčnega postopka ali davčne tajnosti ter da gre za podatke, ki so bili sestavljeni v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organov tožeče stranke. Skladno z 3. odstavkom 20. člena ZUS-1 stranke v upravnem sporu ne smejo navajati dejstev in predlagati dokazov, če so imele možnost navajati ta dejstva in predlagati te dokaze v postopku pred izdajo akta. Tožeča stranka pa v upravnem postopku v svoji odločbi in tudi pred organom druge stopnje ni uveljavljala teh izjem, ampak je le zatrjevala, da ni zavezanec po ZDIJZ in da je podana le izjema po 2. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Razen tega sodišče teh tožbenih navedb ne more upoštevati tudi iz razloga, ker niso konkretizirane, saj tožeča stranka ni konkretno navedla, kateri dokument predstavlja davčno tajnost in ni pojasnila, zakaj bi bili ti dokumenti sestavljeni v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organov tožeče stranke in tudi ni pojasnila, zakaj bi njihovo razkritje povzročilo motnje pri delovanju oziroma

dejavnosti tožeče stranke.

Ker so iz zgoraj navedenih razlogov tožbene navedbe neutemeljene, je sodišče tožbo na podlagi 1. odstavka 63. člena ZUS-1 zavrnilo.

Sodišče tudi ni ugodilo tožbi v delu, ki se nanaša na povrnitev stroškov postopka, ker skladno s 4. odstavkom 25. člena ZUS-1 trpi vsaka stranka svoje stroške, če sodišče tožbo zavrne.

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

V Ljubljani, dne 18. 5. 2011

**Predsednica senata:
Agata Zavašnik, l.r.**

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe

A handwritten signature in black ink, consisting of several fluid, overlapping strokes.